

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 112/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **23 czerwca 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera (spr.) SSA Marta Pańczyk-Kujawska
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **11 czerwca 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **R. K.**

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno - Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość emerytury policyjnej

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **20 sierpnia 2013 r.** sygn. akt **III U 1763/12**

z m i e n i a zaskarżony wyrok i o d d a l a odwołanie.

Sygn. akt III AUa 112/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 października 2010r. nr ZER-SW1- (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji

w W., działając z urzędu, ponownie ustalił wysokość emerytury wnioskodawcy R. K. z uwzględnieniem okresów służby wykazanych w informacji Instytutu Pamięci Narodowej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z 30 lipca 2010r. Powyższe było skutkiem zastosowania przelicznika 0,7% podstawy wymiaru emerytury (w miejsce dotychczasowego 2,6 %) do okresu pełnienia przez wnioskodawcę służby w organach bezpieczeństwa państwa (od 1 czerwca 1976r. do 31 lipca 1990r.), w oparciu o przepisy ustawy z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz.145).

Wnioskodawca R. K. w odwołaniu od wyżej wskazanej decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W., skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie, domagał się jej zmiany i ustalenia wysokości świadczenia na dotychczasowych warunkach, jako prawa nabytego podnosząc, iż ustawa nowelizacyjna z 23 stycznia 2009r. (Dz. U. Nr 24, poz.145), na podstawie której dokonano ponownego przeliczenia świadczenia nie odpowiada konstytucyjnym wzorcom jak również zasadom określonym w art. 2, art. 10, art. 30, art. 31 ust. 3 i art. 32 ustawy zasadniczej, jak i art.1 i art.14 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności zawartej w Rzymie 4 listopada 1950r., ratyfikowanej przez Polskę 19 stycznia 1993r. Dowodem na powyższe twierdzenia miał być złożony w Trybunale Konstytucyjnym 24 marca 2009r. przez grupę posłów wniosek o stwierdzenie niezgodności z Konstytucją ustawy dezubekizacyjnej. Ponadto wnioskodawca wskazał na fakt pomocy udzielonej funkcjonariuszowi W. P. w przechowywaniu przez okres około 3 tygodni dokumentów związanych z tworzonym (...) Związkiem Zawodowym (...) (organizacją nielegalną w ramach struktur (...)), co miało miejsce jesienią 1980r. Wskazał również na utrzymywanie prywatnych kontaktów z członkami regionalnej (...) i niewykorzystywanie tych kontaktów w celach służbowych oraz na interwencje, jakie były jego udziałem przeciwko internowaniu kilku działaczy i pomoc w nielegalnej budowie kościoła, do którego budowy wykorzystano cegły stanowiące własność odwołującego.

Odpowiadając na odwołanie Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. wniósł o jego oddalenie z tych samych przyczyn, które stanowiły podstawę wydania kwestionowanej decyzji.

Postanowieniem z 22 sierpnia 2012 r. (sygn. akt XIII U 902/11) Sąd Okręgowy Sąd Pracy (...) w W., na skutek zgodnego wniosku stron i w oparciu o art. 461 § 3 kpc, przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu.

Sąd ten zaś, po rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z 20 sierpnia 2013 r. (sygn. akt III U 1763/12) zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do wyliczenia emerytury policyjnej wnioskodawcy R. K., przy przyjęciu do podstawy wymiaru świadczenia po 2,6% za każdy rok służby w okresie od 1 czerwca 1976r. do 31 lipca 1990r, począwszy od 1 listopada 2010r.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż przy ponownym przeliczeniu emerytury wnioskodawcy organ rentowy uwzględnił wysługę emerytalną w dotychczasowym wymiarze 13 lat i 14 dni (w wysokości 2,6 % podstawy wymiaru świadczenia) oraz okres służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 13 ust.1 pkt 1b ustawy z 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji... od 1 czerwca 1976r. do 31 lipca 1990r. w wymiarze 14 lat i 2 miesiące, weryfikując wysokość emerytury przy przyjęciu do ostatniego ze wskazanych okresów - w wysokości 0,7% podstawy wymiaru świadczenia. Ponadto wskazał na treść informacji udzielonej przez Instytut Pamięci Narodowej z 14 marca 2013r. dotyczącej przebiegu służby odwołującego w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu przepisów ustawy z 18 października 2006 r. o ujawnieniu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.). Na podstawie powołanego dokumentu ustalił, że R. K. od 1 czerwca 1976r. pełnił służbę w Komendzie Wojewódzkiej MO w P. w Wydziale III SB na stanowisku inspektora na wolnym etacie kierownika sekcji II Wydziału SB, od 1

lipca 1979r. w Wydziale III SB na stanowisku starszego inspektora, od 1 stycznia 1983r. w Komendzie Wojewódzkiej MO w P./Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w P.Wydziale III SB na stanowisku kierownika sekcji, od 1 listopada 1989r. w Wojewódzkim Urzędzie Spraw Wewnętrznych w P.Wydziale Ochrony Konstytucyjnej Państwa na stanowisku starszego inspektora, a od 15 marca 1990r. do 31 lipca 1990r. w tym Wydziale na stanowisku p.o. Naczelnika. Ponadto Sąd Okręgowy ustalił, że jesienią 1981r. (prawdopodobnie we wrześniu) wnioskodawca na prośbę innego funkcjonariusza W. P., kierownika I sekcji Wydziału (...), bez wiedzy przełożonych, podjął się przechowania w szafie pancerniej znajdującej się w pokoju służbowym skarżącego, dokumentacji związkowej. W. P.był jednym z założycieli (...)Milicjantów (zwolniony ze służby dyscyplinarnie w 1981r. w związku z działalnością związkową). Wobec wyżej wymienionego toczyło się postępowanie dyscyplinarne i na potrzeby tego postępowania miano dokonać przeszukania pomieszczenia służbowego W. P.. W związku z tym zwrócił się on do wnioskodawcy postrzeganego, jako osoba do której można mieć zaufanie, o udzielenie pomocy i przechowanie dokumentacji związkowej tj. odezw, ulotek, korespondencji z założycielem (...)Milicjantów J. J., uprzedzając R. K.o treści tych dokumentów oraz grożących konsekwencjach. Ponadto Sąd ustalił, że wnioskodawca został pozytywnie zweryfikowany i odbywał służbę w (...)od 1 sierpnia 1990r. do 16 maja 1994r. W trakcie postępowania sądowego organ rentowy, na wniosek odwołującego zgłoszony po wydaniu zaskarżonej decyzji, dokonał korekty wysługi zachowanej, przyjmując ostatecznie jej wymiar na 13 lat, 5 miesięcy, 16 dni i wypłacił wyrównanie świadczenia wynikające z błędnego ustalenia stażu, za okres od 1 listopada 2010r. Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentacji zalegającej w aktach organu rentowego, informacji IPN, oraz – w ocenie Sądu - wiarygodnych zeznań wnioskodawcy oraz świadka W. P..

Sąd I instancji dokonując oceny prawnej sprawy uznał żądanie wnioskodawcy za uzasadnione. W pierwszej kolejności powołał treść art. 13a ust. 1,5 i 6 ustawy

o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24, poz.145), dającego uprawnienie organowi rentowemu do wystąpienia do Instytutu Pamięi Narodowej o wydanie zaświadczenia o przebiegu służby funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa państwa. Następnie wskazał konsekwencje wynikające z ustaleń poczynionych na podstawie przedmiotowej informacji. W dalszej kolejności powołał treść wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 11 stycznia 2012r. sygn. akt K 36/09, którym Trybunał przesądził o zgodności z ustawą zasadniczą art. 13a ust.6 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy... Sąd Okręgowy stwierdził, iż zaświadczenie IPN o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa Państwa nie wiąże sądu ubezpieczeń społecznych, w zakresie zarówno co do przebiegu służby, jak i kwalifikacji określonego okresu służby jako pełnienia jej w organach bezpieczeństwa państwa. Zdaniem Sądu pierwszej instancji wnioskodawca wykazał, że jako funkcjonariusz organów bezpieczeństwa państwa przed 1990r. bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego tj. czynnie wspierał przez okres kilku tygodni działacza związkowego (...) Milicjantów, który został w związku z tą działalnością dyscyplinarnie zwolniony ze służby. Powyższe stanowi zaś podstawę do zastosowania uregulowania z art. 15b ust.3 powołanej wyżej ustawy stwierdzającego, iż do okresów, o których mowa w art. 13 ust.1, na żądanie wnioskodawcy, mogą być doliczone w pełnym wymiarze okresy służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed 1990r. bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. Ponieważ w sprawach z ubezpieczeń społecznych istotne dla sprawy fakty i okoliczności mogą być wykazywane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, w tym również zeznaniami świadków, to mając na uwadze ustalenia w sprawie i ocenę dowodów na podstawie których zostały one dokonane, należało przyjąć w pełnym wymiarze cały okres służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa i liczyć go przy ustalaniu wysokości świadczenia emerytalnego po 2,6% podstawy jej wymiaru za każdy rok niezależnie od tego, jak długo trwała współpraca i czynne wspieranie osób i organizacji, o których mowa w powołanym wyżej przepisie. W podstawie prawnej przyjętego przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia powołany także został art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu z 20 sierpnia 2013 r. zaskarżony został przez Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych. Apelujący zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego tj. art. 13a ust.5 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity Dz. U. z 2004 r. Nr 8 poz. 67 ze zm.), przez niezastosowanie tego przepisu do ustalenia faktu służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa,
- naruszenie § 14 ust.1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji ... (Dz. U. nr 239, poz. 2404 ze zmianami) poprzez jego niezastosowanie,
- naruszenie art. 15 b ust.3 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ... oraz ich rodzin poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie ,
- sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego poprzez przyjęcie, że odwołujący się, jesienią 1981r. bez wiedzy przełożonych podjął współpracę i czynnie wspierał innego funkcjonariusza W. P. na rzecz niepodległości Państwa Polskiego,
- naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów,
- niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

W związku z powyższym domagał się zmiany zaskarżonego wyroku, poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie uchylenie kwestionowanego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

W uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego skarżący podniósł, iż zaświadczenie IPN dotyczące przebiegu służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa, nie zawiera informacji o podjęciu przez wnioskodawcę, bez wiedzy przełożonych, współpracy i czynnym wspieraniu osób lub organizacji działających na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Sąd Okręgowy ustalając fakt wskazany w uzasadnieniu wyroku, oparł się na ogólnikowych zeznaniach świadka W. P. oraz zeznaniach wnioskodawcy, dopuszczając się tym samym zbyt swobodnej oceny dowodów. Samo przechowywanie akt związkowych nie może – w ocenie apelującego – przesądzać o współpracy i wspieraniu działalności niepodległościowej, a co za tym idzie skutkować spełnieniem przesłanki wskazanej w art. art. 15 b ust.3 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ... oraz ich rodzin.

Odpowiadając na apelację wnioskodawca domagał się jej oddalenia.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył co następuje:

Apelacja pozwanego organu rentowego jest uzasadniona, a zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Istotą sporu jest wysokość emerytury policyjnej wnioskodawcy. R. K. nie kwestionował faktu służby w organach bezpieczeństwa państwa w okresie od 1 czerwca 1976r. do 31 lipca 1990r., podnosił natomiast, że w okresie tej służby podejmował działalność bez wiedzy i zgody przełożonych, która polegała na przechowaniu przez około trzech tygodni dokumentacji związanej z działalnością związkową (...) Milicjantów, co uzasadnia zastosowanie przepisu art. 15 b ust.3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ... oraz ich rodzin.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż zaświadczenie Instytutu Pamięci Narodowej o przebiegu służby funkcjonariusza w organach bezpieczeństwa Państwa nie wiąże sądu ubezpieczeń społecznych, który rozpoznaje sprawę z odwołania od decyzji organu rentowego i kontroluje jej prawidłowość w zakresie zarówno, co do przebiegu służby, jak i kwalifikacji określonego okresu służby jako pełnienia jej w organach bezpieczeństwa państwa oraz ustala okoliczności pozwalające na potraktowanie tych okresów na dotychczasowych zasadach. Tak więc brak informacji w treści zaświadczenia IPN dotyczącego przebiegu służby wnioskodawcy w organach bezpieczeństwa państwa o

podjęciu, bez wiedzy przełożonych, współpracy i czynnym wspieraniu osób lub organizacji działających na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, nie przesądza, że taka okoliczność w konkretnej sprawie nie zaistniała. W sądowym postępowaniu w sprawach z ubezpieczeń społecznych istotne dla strony fakty i okoliczności mogą być wykazywane wszelkimi dostępnymi środkami dowodowymi, które przewiduje kodeks postępowania cywilnego. Przepisy powołanej wyżej ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ... oraz ich rodzin również nie przewidują ograniczonego katalogu środków dowodowych, z jakich strona może skorzystać w postępowaniu sądowym, gdyż w ust. 4 art. 15 tej ustawy wymieniono jedynie przykładowo dowody służące do wykazania przesłanki z ust. 3 art. 15. Tak więc zeznania świadków czy wnioskodawcy mogą stanowić dowód dla ustalenia stanu faktycznego mającego bezpośredni wpływ na ponowne ustalenie przez organ rentowy wysokości świadczenia i jego weryfikacji. Wbrew zatem zarzutom organu rentowego, Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny niniejszej sprawy, jednak zdaniem tut. Sądu Apelacyjnego, dokonał jego oceny z przekroczeniem granic zakreślonych przepisem art. 233§ 1 kpc, a tym samym naruszył przepis art. 15 b ust.3 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji ... oraz ich rodzin. Powołane uregulowanie przewiduje możliwość doliczenia w pełnym wymiarze okresów służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, jeżeli funkcjonariusz udowodni, że przed 1990r. bez wiedzy przełożonych, podjął współpracę i czynnie wspierał osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego. Z uzasadnienia projektu ustawy wprowadzającej tenże przepis do ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy wynika, że ustawodawca mając na uwadze nieliczne przypadki faktycznej i oddolnej współpracy funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa z organizacjami niepodległościowymi, potraktował te osoby w sposób odrębny dając możliwość zaliczenia całości okresów służby w organach bezpieczeństwa państwa, na zasadach dotychczasowych. Co do zasady ustawodawca przyjął natomiast, że „przywileje emerytalne, związane z pracą w aparacie bezpieczeństwa PRL, nie zasługują na ochronę prawną przede wszystkim ze względu na powszechne poczucie naruszenia w tym zakresie zasady sprawiedliwości społecznej”.

Przechodząc do wykładni omawianego uregulowania, należy wskazać, iż dla jego zastosowania konieczne jest łączne wystąpienie dwóch przesłanek a mianowicie: zaistnieć musiało podjęcie współpracy i czynne wspieranie osób lub organizacji działających na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, a nadto ta współpraca i czynne działanie musiało mieć miejsce bez wiedzy przełożonych. Dopiero po wykazaniu powołanych przesłanek cały okres służby w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów podlega liczeniu, przy ustalaniu wysokości emerytury funkcjonariusza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. po 2,6% podstawy jej wymiaru za każdy rok służby. Z okoliczności sprawy wynika, że wnioskodawca R. K., jesienią 1981r. na prośbę innego funkcjonariusza W. P., kierownika I sekcji Wydziału Przystępczości (...), podjął się bez wiedzy przełożonych przechowania w służbowej szafie pancernej w swoim pokoju, dokumentacji związkowej. W. P. był jednym z założycieli (...)Milicjantów (zwolniony ze służby dyscyplinarnie w 1981r. w związku z działalnością związkową). Ponieważ wobec niego toczyło się postępowanie dyscyplinarne i na potrzeby tego postępowania miano dokonać przeszukania w jego pomieszczeniu służbowym, zwrócił się on do wnioskodawcy o udzielenie pomocy i przechowanie dokumentacji związkowej tj. odezw, ulotek, korespondencji z założycielem (...)Milicjantów J. J., uprzedzając R. K. o treści tych dokumentów oraz grożących konsekwencjach. Działanie wnioskodawcy polegało zatem na wspieraniu osoby działającej na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, co zresztą przyznał sam odwołujący się, co jednak – w świetle powyższych rozważań - nie jest wystarczającą przesłanką do zastosowania dobrodziejstwa wynikającego z art. 15 ust. 3 powołanej wyżej ustawy. Musi wystąpić bowiem łączność pomiędzy wspieraniem i podjęciem współpracy, a tej ostatniej okoliczności brak jest w rozpoznawanej sprawie. Współpraca to współdziałanie z innymi, umiejętność zespołowego wykonywania zadań na rzecz osiągnięcia wspólnych celów. Tak rozumianej współpracy nie można natomiast przypisać wnioskodawcy. Niezależnie od powyższego, zakładając racjonalność ustawodawcy, nie można uznać, że jego intencją była możliwość stosowania omawianego przepisu wobec funkcjonariuszy organów bezpieczeństwa państwa, którzy w sposób jednorazowy, sporadyczny, bez podjęcia osobistej współpracy, pomagali osobom zaangażowanym w działaniach na rzecz niepodległości Państwa Polskiego, w określonych sytuacjach życiowych. Tut. Sąd zauważa, że nawet jednorazowa pomoc musi wzbudzać wyrazy uznania, lecz nie może przesądzać, że w przypadku jej zaistnienia, cały okres służby może zostać wyłączony z rygoru skutkującego obniżeniem świadczenia,

zwłaszcza, gdy funkcjonariusz nie poniósł z tego tytułu żadnych ujemnych konsekwencji ze strony przełożonych (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 13 marca 2012r. III AUa 1112/11).

Odwołujący się pełnił służbę w organach bezpieczeństwa państwa przez okres 14 lat i dwóch miesięcy. W okresie tym – jak wynika z akt personalnych – wywiązywał się ze swoich obowiązków, uzyskując pochwały i nagrody pieniężne, awansował, ukończył podyplomowe studia funkcjonariuszy SB w Akademii Spraw Wewnętrznych. Pozostałe fakty, na które powołuje się w odwołaniu R. K., nie zostały wykazane w trakcie toczącego się postępowania, zaś okoliczności wskazane w pismach sporządzonych przez przełożonych wnioskodawcy a przedłożonych do odwołania, wskazujące na trudności wnioskodawcy w odpieraniu „kontrargumentów przeciwnika” podczas rozmów operacyjnych prowadzonych z przeciwnikami politycznymi i nie dość wyraźne dostrzeganie skutków „zagrożeń ze strony sił antysocjalistycznych”, nie mogą stanowić – w świetle powołanych wyżej uregulowań prawnych - podstawy do uwzględnienia stanowiska wnioskodawcy. Co zaś się tyczy pozostałych zarzutów zawartych w odwołaniu, to w ocenie tut. Sądu są one bezzasadne. Dotyczą one stosowania obowiązującej od 16 marca 2009 r. tak zwanej ustawy dezubekizacyjnej tj. ustawy z dnia 23 stycznia 2009r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 24,poz.145). Jeszcze przed wydaniem zaskarżonej decyzji doszło do pewnych działań prawnych, które są wiążące dla sądów orzekających, a które przesądzają o pełnym walorze normatywnym powołanej wyżej regulacji prawnej. Trybunał Konstytucyjny 24 lutego 2010 r. K 6/09 OTK–A 2010/2/15, wydał w tej sprawie wyrok przesądzający o zgodności z ustawą zasadniczą kwestionowanych we wniosku uregulowań prawnych. Tym samym odmienna wykładnia konstytucyjnie potwierdzonych regulacji ustawowych, byłaby sprzeczna zarówno z porządkiem ustawowym jak i porządkiem konstytucyjnym, ponieważ dokonanie wykładni contra legem, sprzecznej z normatywnym porządkiem ustawowym i wartościami konstytucyjnymi jest wykluczone i niedopuszczalne w demokratycznym państwie prawnym i osądzie jurysdykcyjnym. Powyższe zwalnia także tut. Sąd z obowiązku z przytaczania obszernej i wnikliwej argumentacji prawnej jaką posłużył się Trybunał Konstytucyjny wydając powołany wyżej wyrok z 24 lutego 2010r. K 6/09.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – na podstawie art. 386 § 1 kpc orzeczono o zmianie zaskarżonego wyroku i oddaleniu odwołania wnioskodawcy.